

[Einer Jensen.]

at faa et saadant Forslag gennemført. Det gælder Hjemmenes Opretholdelse; det gælder Mad til danske Samfundsborgere; og jeg haaber og tror, at det skulde være muligt hurtigt at faa dette Lovforslag gennemført. Det er et Spørgsmaal om at hjælpe — jeg kan næsten sige: det mindst mulige, og det gælder i dette Forhold som ofte i andre Forhold, at hurtig Hjælp er dobbelt Hjælp. Jeg henstiller derfor, idet jeg anbefaler Forslaget paa det varmeste, at Rigsdagen giver det en hurtig og velvillig Behandling.

Krag: Omkring den Vugge, som for nogle og 50 Aar siden havde den Ære at huse den højtærede Socialminister, flokkedes jo, som vi alle ved, og som ogsaa og ikke mindst den højtærede Minister ved, Færne i stort Tal, medbringende skønne Gaver. Men een manglede der, eller hvis hun var til Stede, fik hun i hvert Tilfælde ikke afleveret; det var hende, der skulde have medbragt Klogskaben. Det har vi hyppigt haft Lejlighed til at bemærke i den højtærede Ministers nuværende Egenskab, i den højtærede Ministers Forhold overfor Offentligheden, og overfor Rigsdagen; og i udtalt Grad bærer den højtærede Ministers Arbejde som Lovgiver efter min Mening Vidnesbyrd derom. Et klarere Bevis herfor kunde man ikke ønske at faa end det, som Loven af 19. Oktober 1931 har givet, denne Lov, til hvilken der er knyttet en Række Cirkulærer af en højst besynderlig Beskaffenhed.

Efter vor Mening er det beklageligt, at denne Lov af 19. Oktober 1931 ikke blev Genstand for en nærmere Prøvelse i et Rigsdagsudvalg. Hvis dette var sket, er det min Tro, at saa vilde en Række af de uhyrlige Konsekvenser, som denne Lovgivning medførte, kunne være undgaet, og saa vilde den højtærede Minister have undgaet at stille sig frem til Beskuelse som den Mand, der gennem en overordentlig vanskelig Tid trods den bedste Villie udsaaede Forvirring, skabte Usikkerhed og Kritik og nedbrød den Rest af Tro paa, at hvad der kommer fra Rigsdagen, er velovervejet, som endnu maatte være tilbage. En saadan Forhandling kunde jo i Oktober Maaned særdeles vel med Udsigt til et gunstigt Resultat have været etableret. Den højtærede Minister ved særdeles vel, at Venstre var fuldstændig rede til at gaa ind i en saadan Forhandling om en ganske midlertidig Lovgivning paa de samme Retningslinier, som den højtærede Minister havde vist, at han vilde følge, naar blot Sikkerhed skabtes for,

at dette var Indgangen til ordnede Forhold med Hensyn til fortsat Understøttelse til arbejdsløse, og med ordnede Forhold mener jeg Forhold hvilende paa forsikringsmæssigt Grundlag. Men det var jo ikke muligt den Gang for Oktoberforligets Flertal at give sig Tid. Det var ikke muligt for os, der stod udenfor, at faa de ærede Partier i Tale. Sagen havde uhyre Hast. Men det gik, som det næsten altid gaar med Hastværk, at det er Lastværk, og nu synes det mig, at den højtærede Minister virkelig har skellig Grund til at sørge over sin, og sine Venners Uforstand. Thi hvis man havde fulgt den Vej, som vi pegede paa, og som vi var villige til at betrede sammen med andre Partier, som vilde gøre Følge, havde vi nu staaet med Krisekasser — Fortsættelseskasser, som jeg hellere vil kalde det —, og hele den Indsats, som den højtærede Minister nu maa gøre, vilde saa have været ganske overflødig. Paa Grundlag af Startkapitalen paa 7 Mill. Kr., som vi erklærede os villige til at stille til Raadighed, kunde Krisekasser nu have staaet klare til at tage den Opgave, som foreligger for den højtærede Minister, op, og en Opgave, som man kunde sige sig selv, hvis man havde fjerneste Kendskab til det Forhold, denne Lovgivning drejer sig om, vilde foreligge, saa saare vi kom nogle faa Dage ind i det nye Aar. Men nu er som Følge af Lovgivningen af 19. Oktober Løsningen af dette Spørgsmaal — som jeg før har sagt fra denne Plads — skudt ud i en fjern Fremtid. Jeg vil endogsaa gaa saa vidt, at jeg vil sige, at paa Grund af Principperne i Loven af 19. Oktober og for øvrigt ogsaa i det her foreliggende Lovforslag maa Tilvejebringelsen af en Krisekasseordning inden for en overskuelig Fremtid vel nærmest siges at være umuliggjort. Thi jeg spørger: hvad skal paa Baggrund af denne Lovgivning egentlig stimulere Fagforbundene til Tilvejebringelse af Fortsættelseskasser, naar man paa den rene Understøttelses Grundlag og indenfor Rammer af ubegrænset Vidde kan opnaa det samme som paa Forsikringsgrundlag, ja endnu mere? Og dertil kommer, at det Spørgsmaal nu trænger sig paa med uimodstaaelig Styrke: hvor findes indenfor en overskuelig Fremtid Midler til Fortsættelseskassers Oprettelse? Fonden tømmes, ja den er formentlig i det væsentlige tømt; paa den kan der i en Aarrække intet som helst baseres. Den indeholdt efter det sidste officielle Regnskab, som har foreligget for mig, paa det Tidspunkt ca. en halv Snes Millioner Kroner; og med de Opgaver, som Fonden normalt har at løse, og den overordentlig omfattende ekstra Op-